Notatki z AiSD. Nr 2.

KOPIEC

HUWr. II rok informatyki.

22 lutego 2018

Regional: Krzysztof Loryś

1 Definicja

Definicja 1 Niech T będzie drzewem binarnym o wysokości d, którego wierzchołki zawierają klucze z liniowo uporządkowanego zbioru. Drzewo T nazywamy kopcem iff T spełnia następujące warunki:

- Struktura drzewa
  - wszystkie jego liście znajdują się na głębokości d lub d-1;
  - wszystkie liście z poziomu d 1 leżą na prawo od wszystkich wierzchołków wewnętrznych z tego poziomu;
  - położony najbardziej na prawo wierzchołek wewnętrzny z poziomu d-1 jest jedynym wierzchołkiem wewnętrznym w T, który może mieć jednego syna (co implikuje, że pozostałe wierzchołki wewnętrzne mają po dwóch synów);
- Uporządkowanie
  - klucz w każdym wierzchołku wewnętrznym jest nie mniejszy od kluczy w jego potomkach.

Warunki określające strukturę kopca mogą się wydać nieco skomplikowane. W rzeczywistości mówią one, że dobrą strukturę mają drzewa binarne powstałe przez dopisywanie do początkowo pustego drzewa wierzchołków do kolejnych poziomów drzewa, zapełniając każdy poziom od lewej strony do prawej strony.

2 Implementacja kopców

Kopce w bardzo efektywny sposób mogą być pamiętane w tablicach. Do pamiętania kopca n-elementowego używamy n-elementowej tablicy K:

- korzeń kopca pamiętany jest w K[1],
- $\bullet$ lewy syn korzenia pamiętany jest w K[2], prawy syn korzenia w K[3], itd ...

Uogólniając: wierzchołki z poziomu k-tego pamiętane są kolejno od lewej do prawej w $K[2^k], K[2^k+1], \ldots, K[2^{k+1}-1].$

Fakt 1 Ojciec wierzchołka pamiętanego w K[i] znajduje się w K[i] div 2] zaś jego dzieci (o ile istnieją) w K[2i] i K[2i+1].

2.1 Ważniejsze procedury

2.1.1 Procedury przywracające tablicy K własności kopca

Zmiana klucza w wierzchołku kopca może spowodować zaburzenie własności (2). Jeśli nowy klucz jest większy od starego, należy sprawdzić, czy nie jest on większy także od klucza znajdującego się w ojcu. Jeśli tak jest, możemy zamienić miejscami te klucze i sprawdzić czy zaburzenie nie przeniosło się poziom wyżej. Jeśli nowy klucz jest mniejszy od starego, to możemy zamienić go z większym z kluczy znajdujących w jego synach, a następnie sprawdzić czy zaburzenie mnie przeniosło się na niższy poziom.

```
\begin{aligned} & & & & \text{procedure } zmie \hat{n}\text{-}element \; (K[1..n], i, u) \\ & & & & & & & & \\ & & & & & & \\ & & & & & & \\ & & & & & \\ & & & & & \\ & & & & & \\ & & & & & \\ & & & & & \\ & & & & & \\ & & & & & \\ & & & & \\ & & & & \\ & & & & \\ & & & & \\ & & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & & \\ & & \\ & & & \\ & & & \\ & & \\ & & & \\ & & \\ & & \\ & & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & & \\ & \\ & & \\ & & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\ & \\
```

2.1.2 Procedura budująca kopiec

Kopiec można budować na wiele sposobów. Można np. zacząć od tablicy jednoelementowej, a następnie dodawać na jej koniec po jednym elemencie, za każdym razem używając procedury *przesuń-wyżej* do przywrócenia własności (2). Ten sposób realizuje poniższa procedura.

łatwo sprawdzić, że ta procedura może wymagać czasu $n \log n$, a więc takiego samego jak sortowanie np. metodą quicksort, dając jednak znacznie mniej uporządkowaną strukturę.

Inna metoda polega na budowaniu kopca od dołu. Startujemy od kopców 1-elementowych. Następnie używamy tych kopców oraz nowych elementów do utworzenia kopców 3-elementowych: nowy element umieszczamy w korzeniu takiego kopca, a jego synami czynimy korzenie kopców 1-elementowych; następnie używamy procedury $przesu\acute{n}-ni\acute{z}ej$ do przywrócenia własności (2). W analogiczny sposób, dla dowolnego k, tworzymy z dwóch kopców (2^k-1)-elementowych i jednego nowego elementu kopiec ($2^{k+1}-1$)-elementowy.

```
 \begin{aligned} & \textbf{procedure} \ buduj - kopiec(K[1..n]) \\ & \textbf{for} \ i \leftarrow (n \ \textbf{div} \ 2) \quad \textbf{downto} \ 1 \ \textit{przesu\'n-ni\'zej} \ \ (K,i) \end{aligned}
```

Twierdzenie 1 Procedura buduj – kopiec tworzy kopiec w czasie O(n).

3 Zastosowania kopców

3.1 HEAPSORT - sortowanie przy użyciu kopca

```
\begin{array}{c} \mathbf{procedure} \; heapsort(K[1..n]) \\ buduj - kopiec(K) \\ \mathbf{for} \; i \leftarrow n \; \; \mathbf{step} \; -1 \; \; \mathbf{to} \; 2 \; \; \mathbf{do} \\ K[1] \; \leftrightarrow \; K[i] \\ przesu\textit{$n$-}ni\textit{$zej$} \; (K[1..i-1],1) \\ \mathbf{return} \; K \end{array}
```

Twierdzenie 2 Algorytm heapsort działa w czasie $O(n \log n)$.

3.1.1 Przyspieszenie heapsortu

Po usunięciu maksimum na szczycie kopca powstaje dziura, w którą *heapsort* wstawia element z dołu kopca. Element taki jest, z dużym prawdopodobieństwem, mały i zostanie przez procedurę *przesuńniżej* zsunięty z powrotem nisko. Przesuwając go o jeden poziom w dół *przesuń-niżej* wykonuje dwa porównania. Tak więc z dużym prawdopodobieństwem potrzeba będzie 2·wysokość kopca porównań na przywrócenie własności kopca.

Można postępować nieco oszczędniej. Otóż można najpierw przesunąć dziurę na dół kopca, następnie wstawić w nią ostatni element kopca i używając procedury *przesuń-wyżej* znaleźć dla niego odpowiednie miejsce w kopcu. Oszczędność wynika z tego, że na przesunięcie dziury o jedno miejsce w dół potrzeba tylko jednego porównania oraz z tego, że w średnim przypadku *przesuń-wyżej* będzie przesuwać element o nie więcej niż 2 poziomy w górę.

3.2 Kolejka priorytetowa

 $Kolejka\ priorytetowa\ jest\ strukturą\ danych przeznaczoną\ do pamiętania zbioru\ S\ (elementów\ z\ jakiegoś\ uporządkowanego\ uniwersum)\ i\ wykonywania\ operacji\ wstawiania\ elementów\ do\ S\ oraz\ znajdowania\ i\ usuwania\ największego\ elementu\ z\ S.$

Wprost idealnie do implementacji kolejek priorytetowych nadają się kopce.

3.2.1 Procedury realizujące operacje kolejki priorytetowej

```
\begin{aligned} & \textbf{function } find - max(K[1..n]) \\ & \textbf{return } K[1] \\ & \textbf{procedure } delete - max(K[1..n]) \\ & K[1] \leftarrow K[n] \\ & przesuń-niżej \quad (K[1..n-1],1) \\ \\ & \textbf{procedure } insert - node(K[1..n],v) \\ & K[n+1] \leftarrow v \\ & przesuń-wyżej \quad (K[1..n+1],n+1) \end{aligned}
```

3.3 Podwójna kolejka priorytetowa

Podwójna kolejka priorytetowa umożliwia wykonywanie operacji znajdowania i usuwania zarówno maksymalnego jak i minimalnego elementu.

Prosta implementacja takiej kolejki mogłaby polegać na wykorzystaniu dwóch kopców: jeden z nich byłby uporządkowany malejąco, a drugi - rosnąco. Każdy element kolejki umieszczany byłby w obydwu kopcach. Na użytek operacji deletemin i deletemax należałoby powiązać ze sobą elementy kopców pamiętające ten sam element kolejki. Zasadniczym mankamentem takiego rozwiązania jest nieoszczędność pamięci. Poniżej przedstawiamy rozwiązanie wolne od tej wady.

Idea rozwiązania:

- 1. Wykorzystujemy dwa kopce: L i H.
- 2. W kopcu H pamiętamy $\lceil n/2 \rceil$ elementów, a w kopcu L $\lfloor n/2 \rfloor$ elementów (n oznacza liczbę elementów kolejki).
- 3. Kopiec L uporządkowany jest malejąco, a H rosnąco.
- 4. Na uporządkowanie z poprzedniego punktu nakładamy dodatkowy warunek. Otóż w kopcach H i L w naturalny sposób zdefiniowane są ścieżki biegnące od korzenia kopca L do korzenia kopca H (patrz Rysunek 1). Chcemy, by na każdej takiej ścieżce klucze były uporządkowane niemalejąco.

Rysunek 1: Dwie przykładowe ścieżki tączące korzenie kopców.

3.3.1 Implementacja operacji insert(x)

Jeśli kolejka zawiera parzystą liczbę elementów, x wstawiamy do kopca H. W przeciwnym razie x wstawiamy do kopca L. Wstawienia dokonujemy w zwykły sposób, tj. wstawiając element do pierwszego wolnego liścia. Teraz jednak, zanim użyjemy procedury przesuń-wyżej, musimy sprawdzić, w którą stronę należy przesunąć wstawiony element: czy w stronę korzenia kopca H, czy też w stronę korzenia kopca L. Załóżmy, że x został wstawiony do H (przypadek wstawienia do L jest symetryczny) . Niech y będzie poprzednikiem x-a ze ścieżki prowadzącej do korzenia L (oczywiście y jest liściem kopca L). Porównujemy x i y. Jeśli x < y, przestawiamy te elementy a następnie procedurą przesuń-wyżej przesuwamy x w odpowiednie miejsce w kierunku korzenia L. Zauważmy, że przesunięcie y-ka z kopca L do H nie zaburzyło porządku w tym kopcu. Jeśli $x \ge y$, używamy procedury przesuń-wyżej do ewentualnego naprawienia porzadku w kopcu H.

3.3.2 Implementacja operacji deletemin

Usuwamy element z korzenia kopca L. W jego miejsce wstawiamy y - ostatni element kopca L (jeśli przed operacją kopce L i H były równoliczne) albo ostatni element kopca H (jeśli przed operacją L

zawierał o jeden element mniej niż H). Następnie procedurą $przesu\acute{n}$ -niżej przywracamy porządek w kopcu L. Jeśli procedura $przesu\acute{n}$ -niżej przesunęła y na sam dół kopca L, wówczas porównujemy y z odpowiednim (znajdującym się na tej samej pozycji) elementem kopca H. Jeśli y jest od niego większy, zamieniamy te elementy miejscami, a następnie procedurą $przesu\acute{n}$ -wyżej przesuwamy y na odpowiednie miejsce kopca H.

3.3.3 Implementacja operacji deletemax

Analogicznie do operacji deletemin.

3.3.4 Uwagi końcowe

W literaturze można znaleźć wiele implementacji kolejek podwójnych opartych na strukturze kopców. Implementacja podana przez nas oparta jest na symetrycznych kopcach minimaksowych przedstawionych w [1]. Inne metody można znaleźć np. w [2], [3] i [4].

Literatura

- [1] A. Arvind, C. Pandu Rangan, Symmetric Min-Max heap: A simpler data structure for double-ended priority queue, *Inform. Process. Lett.*, 69(1999), 197-199.
- [2] M.D. Atkinson, J.-R. Sack, T. Strothotte, Min-Max heaps and generalized priority queues, *Comm.ACM*, 29(1986), 996-1000.
- [3] S. Carlsson, The Deap a double-ended heap to implement double-ended priority queues, *Inform. Process. Lett.*, 26(1987), 33-36.
- [4] S.C. Chang, M.W. Du, Diamond deque: A simple data structure for priority deques, *Inform. Process. Lett.*, 46(1993), 231-237.